Kano og Kajakklubben GUDENAA

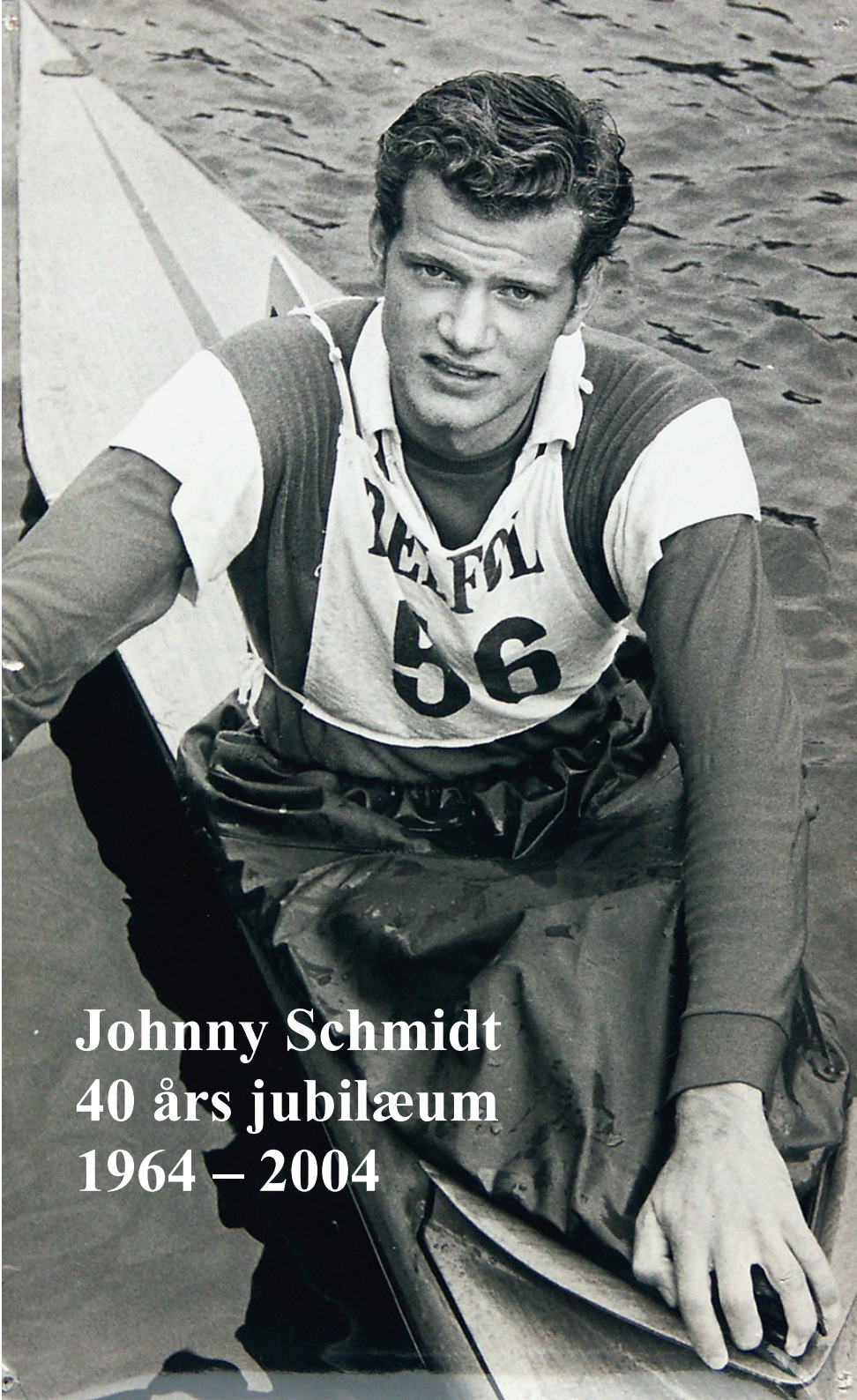

Johnny Schmidt
40 års jubilæum
1964 – 2004

Det er med den største fornøjelse, jeg har haft mulighed for at leve mig ind i historien om starten i kajak klubben gennem 40 år. De ord Johnny har skrevet i dette jubilæumsskrift, har givet mig rig mulighed for at tænke over hvad der har rørt sig i klubben gennem rigtig mange år.

Jeg har valgt at se dette jubilæum som en historisk dag for klubben, for der er jo ikke mange der kan sig at vi har et medlem, som har været i vores forening i 40 år, men det kan vi nu i Gudenaa . Det er jeg som formand for foreningen meget stolt af, for ikke nok med at det jo er en personlig cadeau til Johnny, men det jo så sandelig også noget som bør gøre os stolte som forenings medlemmer. Vi har her en forening hvor vi alle kan være med i et fællesskab, socialt sammenhold og hvor vi kan yde selvstændige præstationer.

Når jeg læser om hvordan klubben så ud i gamle dage, altså da den lå længere nede af åen, så er det som jeg ryger tilbage i tanker, til noget der bare er for uvirkeligt og ikke kan passe. Hvem kunne i dag forestille sig, at gulvet i klubhuset var belagt med gulvbrædder, hvor vandet kunne pible gennem hvis man dansede for hårdt på det? Eller at man var nød til at besørge i åen fordi klosettet var oversvømmet?. Nej så er vi kommet langt i klubben, nu har vi endelig et klubhus/bådehus som vi virkelig kan bruge til noget.
Det har også været en stor fornøjelse at læse om hvordan Johnny fra pure ung dreng, har gennem levet sin tilværelse i klubben, jeg kan se at klub livet jo har givet en ballast som det ville være mange unge forundt i dag. Ikke alene har Johnny fået opbygget en selvtillid, gennem sin kajak roning, men han har jo også fået skabt nogle venskaber, i livet som ingen kan være foruden.

Jeg vil ikke gå så meget ind i at fortælle om de præstationer Johnny har oplevet i sin tid som kajak roer, for jeg synes det er vigtigere at I selv læser hvordan man kommer så langt, og Johnny har beskrevet dem meget tydeligt og udførligt i skriftet. Jeg vil dog sige at jeg, er blevet yderst imponeret over hvor mange fine placeringer, og hvor hårdt slid Johnny i virkeligheden har ydet som kajak roer, og for klubben i helhed.

En anden ting jeg kan læse ud fra skriftet er , at set fra en kaproer så er det lidt vanskeligt at forstå hvorfor man ikke bare vil ro kaproning. Som formand for klubben har jeg den opfattelse af foreningen, at det er yderst vigtigt at skabe og give grobund for et rigt varieret forenings tilbud som står mål med tiden, og da det for klubben ikke i flere år har været muligt at finde trænere der ønskede at bruge den fornødne tid på at holde hjulene i gang i forhold til de unge, er selvfølgelig meget ærgerligt, for som Johnny så rigtigt skriver, så er

det jo der fødekæden til eliten skal komme.

Jeg vil dog have lov at sige vi arbejder seriøst på, at det nok skal komme igen. Vi i bestyrelsen tror på, at jo flere vi får på instruktør og træner kurser jo flere muligheder har vi. Jeg tror også nemt vi kan finde unge der kunne tænke sig at lære kajaksporten at kende, men de kan altså ikke alene, de skal have den fornødne opbakning, som jeg også kan læse har været helt nødvendigt for Johnny.

Den skare af medlemmer vi har lige pt. Udgør en stor del af bredden i kajaksporten, men det er vel heller ikke så forkert, for som jeg ser det, er det vigtigt at give så mange som overhovedet muligt muligheden for af opleve det skønne ved vores sport. Og samtidig kan vi forhåbentlig igen få skabt et elite forum i klubben.

Jeg kan da godt i min fantasi forestille mig, at alle i Randers uanset alder, på er eller andet tidspunkt fik prøvet at ro kajak. Ikke for at sige det overhovedet er realistisk, men det kunne da være dejligt, at dele sin glæde ved ens sport, og vise at det at være medlem af en god forening som Kajakklubben, kan give en godt og rigt liv. Det er i hvert tilfælde det jeg, som forenings menneske stræber på at nå, og jeg kan se at klub livet på mange punkter bevæger sig der hen imod igen.

Jeg vil gerne her til slut sige at jeg er utrolig glad for vi har fået et jubilæums skrift så alle har mulighed for at læse om klubben gennem de 40 år, for det er jo utrolig vigtig at forstå baggrunden for at komme fremtiden bedre i møde.
Tak for det Johnny, samtidig vil jeg ønske for dig at du vil nyde rigtig mange gode klub år i fremtiden, og at du til stadighed vil nyde den sport som vi jo alle kan læse har givet dig så ufatteligt meget.

For dit lange aktive virke i klubben besluttede generalforsamlingen i år at udnævne dig til kontingentfri æresmedlem.

På klubbens vegne vil jeg ønske dig et stort tillykke, samtidig vil jeg takke for den store indsats du har ydet for klubben i de mange år, det være sig på sportslige, menneskelige, og i foreningens henseende.
Rigtig god vind fremover.

Maj 2004

Susse Aagot Bøgh
Formand

Forsidebillede:
Tour de Gudenå 1971, hvor Johnny ror enerkajak.

En kajakroers 40

Jeg blev medlem af Kano og Kajakklubben Gudenaa den 1. maj 1964, og det var lidt af en tilfældighed, idet min broder Benny og min fætter Bendt kort forinden var startet der.

Min målsætning var, at jeg skulle ro kajak på en yderst behagelig måde, ikke noget med at ro stærkt og blive forpustet, det skulle gå stille og roligt, så man kunne nyde naturen.

Dem der kender mig ved, at det kom til at gå helt anderledes.

Jeg husker tydeligt min første tur i en af klubbens 2 Slender-kajakker. Der var en rød og en grøn glasfiberkajak, som var klubbens eneste begynderkajakker. Jeg tænkte, det var en værre gyngehest, det var som at sidde på en rund træstamme, men jeg fik det hurtigt lært.

Jeg ved ikke, hvad der gik af mig, men imod min overbevisning, så begyndte jeg at ro hurtigere og hurtigere, og snart roede jeg så hurtigt, at jeg i enerkajak kunne ro fra broder Benny og fætter Bendt, selvom de var i toerkajak.

Den daværende formand Otto Hvid (ham vender jeg tilbage til senere), fik øje på mit lille talent for at ro hurtigt, og han fik mig gelejdet over i en lidt aldrende kaproningskajak, nemlig en Limfjord med lærredsdæk. Det var hans datters kajak, Ulla Hvid, som var kasserer i kajakklubben.

Gudenaa var arrangør af et årligt stævne i Randers Havn, det var altid den første søndag i juni måned. De bedste roere fra hele landet deltog, det var navne som legendariske Erik Hansen fra Holstebro samt Erik Hansens lillebror Jørgen, og flere stærke roere fra Sjælland og Fyn, herunder Jørgen Andersen og Steen Lund Hansen fra Sundby Kajakklub.

Det var et godt kortbanestævne, som ofte blev brugt som udtagelsesløb til større stævner.

Jeg havde kun roet i 1 måned, og det var kort før min 16 års fødselsdag. Jeg deltog sammen med klubbens øvrige kajakroere, som var Svend Hejlskov, Karl Erik Jensen, Leif Ingstrup, Jørgen Kristiansen (Monne), Hans Tøttrup, Poul Henningsen og Lars Frandsen. Jeg mener efter bedste hukommelse, at det var dem der deltog det år.

Svend Hejlskov og Karl Erik Jensen var nogle af landets bedste juniorroere. Svend var blandt de 3 bedste i enerkajak, og i toerkajak var de flere gange dansk juniormester. Hans Tøttrup var ligeledes blandt landets 3 bedste ungdomsroere.

De 3 skuffede heller ikke forventningerne ved vores stævne, hvor de igen var med helt fremme i spidsen. Jeg deltog i ungdomsklassen indtil 16 år sammen

med Hans Tøttrup, Poul Henningsen, Lars Frandsen. Jeg blev den dårligst placeret af de 3, men jeg sluttede ikke som den sidste i ungdomsklassen. Vi roede distancerne 500 m og 5.000 m, hvor jeg klarede mig bedst på 5.000 meter distancen.

Trods mine moderate resultater ved stævnet, fik jeg utrolig meget blod på tanden, og det fik mig til at intensivere træningsindsatsen, ligesom jeg begyndte at spare op til min første kaproningskajak.

Jeg deltog i yderligere et par stævner dette år. Blandt andet et internationalt stævne på Brabrand Sø, hvor også legendariske Karen Hoff deltog. Karen var æresmedlem af Gudenaa, ligesom hun var medlem af Ålborg Kajakklub. Karen boede på det tidspunkt i Ålborg, hvor hun arbejdede.

Jeg deltog også i de Danske Mesterskaber på Silkeborg Langsø. Herfra husker jeg en sjov episode. Det blæste en del, og der var store bølger på søen. Under opvarmning til 5.000 meteren kæntrede jeg, men der var heldigvis god tid til start. Jeg svømmede med kajak og pagaj ind til bredden. Her blev jeg i bogstavlig forstand hevet ind på land af legendariske Anni Werner Hansen, og hun flåede tøjet af min spinkle drengekrop og fik vredet vandet ud af tøjet. Herefter blev jeg plantet i kajakken igen og nåede ud til start. Trods startvanskelighederne blev jeg ikke sidst i løbet.

Dette var slut på rosæsonen 1964, så jeg var parat til vintertræningen.

Her er det på plads med en beskrivelse af de klubfaciliteter, vi havde dengang.

Klubhuset

Opholdslokalet var den ældste del af klubben. Det var opført af flækkede brunmalede granrafter med ensidig taghældning med tag af bølgeeternitplader, og jeg skønner, at det var opført ved klubbens selvstændige start i august 1935 eller kort tid derefter. Klublokalet var ca. 40 kvadratmeter, og til det var der tilbygget et nyere pudset stenhus, hvor der var bådrum, omklædningsrum, et stort for herre samt et mindre for damer, samt et tørkloset. Stenbygningen var grønmalet, og tagkonstruktionen fulgte samme taghældning fra den gamle bygning. Jeg vil tro, at den nye bygning var opført omkring 1960. Der var ikke indlagt vand i huset, men der var elektricitet. Der var en udendørs vandhane på vores græsplæne, og den var der lukket for om vinteren.

Øst for klubhuset var et næsten faldefærdigt gammelt træhus, som var det tidligere bådhus. Her blev de ældre kano og kajakker opbevaret. Disse både var næsten ligeså faldefærdige som bådhuset.

Det hele var beliggende på en rimelig stor grund, der var meget aflang. Grunden var omkranset af et plankeværk opført af flækkede granrafter. Grundens bredde var fra åen og ud til stien, og den var beliggende ca. 300 meter øst for det nuværende klubhus.

Foran bådrummets porte var der nogle kajakstativer, og vest for dem var der gravet et hak ind i åens bred, hvor flydepontonen til isætning af kano og kajakker lå placeret og forankret.

Med disse faciliteter var der ikke meget grundlag for vintertræning. Vintertræningen bestod mest af løbetræning, og vi skiftedes til at klæde om, bade samt få kaffe hos de forskellige kaproeres forældre.

Senere blev vintertræningen sat i bedre rammer, da daværende træner John Juul Møller fra Randers Roklub inviterede kajakklubbens medlemmer til at deltage i træningen på Nyvangsskolen. Det skete fra oktober 1966, og vintertræningen kom nu til at bestå af 2 ugentlige træningsaftener.

På vej til stævne. Her ser vi bagsiden af det gamle klubhus.

Her blev vi rigtig heglet igennem. Vi trænede fra kl. 1900 til kl. 2200, og træningen startede med en løbetur og derefter intensiv gymnastik og vægttræning. Lørdag eftermiddag spillede vi fodbold på det gamle Gudenåbads græsplæne, og søndag formiddag løb vi til Fladbro, hvor vi løb op ad grusbakken 3 gange, inden vi løb hjem.

I rosæsonen 1965 begyndte resultaterne at komme, og jeg fik min egen kaproningskajak en Rapido købt af Erik Hansen, Holstebro for 700,- kr.

Jeg deltog nu i C-klassen, som var en klasse for nyoprykkede ungdomsroere eller nybegyndere. Det var en sjov klasse, de fleste af os var ca. 17 år, men der var nogle nybegyndere især fra Sjælland, de var 25-30 år og med overarme, som vi andre havde lår. De var lynende hurtig på de første 200 meter, så gik gassen af ballonen, hvorefter de faldt bagud.

September 1965 kom jeg i lære som tømrer, og jeg lavede nu min første præmiehylde til de vundne præmier.

Kajakkerne

Jeg vil prøve at beskrive klubbens bådstand, hvoraf de fleste var privatejede.
Der var stadig spantebyggede kajakker med lærredsbund samt lærredsdæk. Så var der kajakker med finerbund og et meget tyndt lærredsdæk. Det var kajakker som Limfjord (den kajaktype Karen Hoff vandt OL-guld i London 1948. Så var der Arrow og Attack, som var fra 1950`erne. Herefter kom kajakker som

Sprinter, Figther, Radpido og pointer, som alle var med finerdæk. Klubben var i besiddelse af 2 glasfiberkajakker, Slender, som var nybegynderkajakker. Det var de første glasfiberkajakker på markedet. Klubben var kun ejer af de 2 begynderkajakker samt et par toerkajakker, hvoraf kun den ene var brugbar til kaproning.

Jeg var forelsket i en næsten ny Sprinter-kajak, som lå i klubben og ikke blev brugt. Jeg spurgte Svend Hejlskov, hvem der ejede kajakken, og fik at vide, at det var Erik Jensens (Gammel Nok). Svend mente ikke, at Erik ville sælge kajakken, idet han mente, at Erik kun holdt en kort pause, idet han lige var blevet gift med Asta.

Mine evner som tømrer blev der god brug for i kajakklubben, jeg var sjakbajs på hævning af gulvkonstruktionen i klubbens opholdsrum foråret 1966. Om efteråret var vi ofte ude for at vandet stod 20 cm op over gulvet, så trægulvet blev hævet 25 cm, så vores klubafslutningsfester kunne foregå tørskoet.

Jeg husker et år til en afslutningsfest, hvor vandet steg, mens vi festede. Vandet steg helt op til underkant af gulvbrædderne, så når vi dansede, kom der småsprøjt af vand op mellem brædderne.

Toiletbesøgene/vandladning foregik på den måde, at vi i kano sejlede ud på åen og besørgede, hvilket også gjaldt kvinderne. Dette skyldtes, at rummet med tørklosettet var oversvømmet.

Jeg var inde i en god udvikling kaproningsmæssigt, det hårde håndværk som tømrerlærling og den hårde vintertræning gjorde sit til, at rotræningen gav resultater. Jeg roede i juniorklassen i 2 sæsoner 1966 og 1967.

I slutningen af rosæsonen blev der arrangeret bykamp mellem Fredericia – Silkeborg og Randers. Vi skiftedes til at have arrangementet, og der var en rigtig god fest efter stævnet, hvor der blev roet i ungdom, junior og senior på distancerne på 500 m og 5000 m. Der blev givet point efter placeringerne, som tilsidst blev talt sammen og en vinder blev fundet.

Sølv ved NM

Mit bedste resultat i juniorklassen var i 1967 til Nordiske Junior Mesterskaber, hvortil jeg blev udtaget af forbundet. Det blev til en sølvmedalje på 4x500 m stafet.

Det samme år blev jeg også klubmester for første gang, men ikke sidste gang. Ved afslutningsfesten fik jeg overrakt en præmie, et par sølvmanchetknapper med gravering, skænket af Karen Hoff for mine resultater og træningsflid. Dem er jeg meget stolte af.

Da rosæsonen var slut i 1967, havde jeg sparet sammen til en splinterny kajak. Det blev en ny revolutionerende kajak, som var blevet lanceret i 1965 tegnet af kajakkonstruktøren Jørgen Samson.

Det var Hunteren, som brød med de hidtil traditioner med v-formet dæk. Hunteren var med rund fordæk som en ubåd og med næsten helt fladt bagdæk.
Hunteren blev hentet hos Struer kajakbyggeri, og den kostede 1565,- kr, men så fik jeg også en cockpitovertræk med

i købet.

Efter handlen blev vi inviteret over i privaten til kaffe hos bådbyggeren selv, som var Gerhard Sørensen, en tidligere kaproer, som havde mange internationale og nationale resultater. Vi fik set nogle af hans præmier. Det var en god oplevelse for en ung kaproer.

Svend Hejlskov stoppede sin rokarrierer i 1967, og Karl Erik Jensen var inde og aftjene sin værnepligt, men Karl Erik blev færdig med at aftjene værnepligten til efteråret 67, og han var klar til start i rosæsonen 1968.

Toer-teamet

Karl Erik og jeg indledte et samarbejde og trænede sammen og kom også til at ro toerkajak sammen. Det blev et forrygende år, hvor jeg som nyoprykket fra juniorklassen startede i senior B-klassen i enerkajak og i toerkajak roede jeg senior A med Karl Erik.

Jeg havde præmier med hjem fra alle de konkurrencer, som jeg deltog i 1968. Jeg husker tydeligt et JUB-stævnet på Bagsværd Sø i slutningen af juni måned. Det var et fantastisk vejr og vi var kørende til stævnet på Karl Eriks motorcykel. Vi lånte kajakker og pagajer i Lyngby Kanoklub.

Det var et stor stævne og i min klasse på 500 m distancen var der 3 indledende heat. Jeg vandt mit heat i en god tid og var blandt favoritterne i finalen. Jeg kan huske, at flere af de gode roere gik og gassede mig inden finalen, de sagde bl.a. ”vi kommer bagfra og overhaler dig på de sidste meter”.

I finalen var der 9 roere, og der var navne som Flemming Andersen, Sundby, Jens Christian Sørensen, Silkeborg, Jørn Cronberg, Kastrup og Jens Hansen, Næstved.

Det blev en utrolig hård kamp, og det var den bedste 500 m, jeg nogensinde havde roet. Jeg førte fra start til mål, og jeg blev ikke overhalet, som de havde lovet. Da jeg kom ind på land, kom Karl Erik mig i møde viftende med sit fotografiapparat. Han havde taget et billede til avisen.

Jeg fik senere at vide, at han havde stået ved målstregen og heppet på mig. Han havde bl.a. råbt, hvis jeg ikke kom først, kom jeg ikke i avisen.

Hvis man syntes, at navnet Jørn Cronberg lyder bekendt, kan jeg tilføje, at det er vores nuværende forbundsformand (Indtil marts 2004).

Der var en anden sjov oplevelse i Struer Kajakklub til Jydske Mesterskaber, hvor jeg vandt mine 3 enerløb i Senior B, og samen med Karl Erik blev vi 3-dobbelt Jysk Mester i senior A. Da jeg for 6. gang gik på præmieskamlen, sag-

Tour de Gudenå 1968. Ry Etapen.

de formanden for Struer Kajakklub Hans Husted, ”Har vi ikke set dig før”.

Det samme år blev Danmarksmesterkaberne holdt på Brabrand Sø, Århus. Jeg kom igen på præmieskamlen i enerkajak senior B, ligesom Karl Erik og jeg i toerkajak i senior A vandt sølvmedalje på 1000 meteren samt bronze på 10.000 meteren.

Tour de Gudena

Det var også året for det første Tour de Gudenaa. Vi var i klubben tidlig på foråret blevet kontaktet af Erik Wilcke fra Hellerup Kajakklub, idet han havde planer om at lave et langdistance flodløb, ligesom de har i England. Der var Gudenaaen et oplagt emne, og vi samlede en ekspedition af roere, der skulle ro visse strækninger på ruten fra Skanderborg til Silkeborg igennem for at se, om det kunne lade sig gøre. Man vidste på forhånd, at strækningen fra Silkeborg til Randers kunne lade sig gøre.

Midt i september 1968 gik Tour de Gudenaa af stablen med international deltagelse og ca. 500 deltagere. Det antal kom senere op godt 1000 deltagere. Karl Erik og jeg havde valgt at deltage i toerkajak i seniorklassen på den lange rute 120 km. Vi vandt løbet efter en hård og udmarvende tur. Der var ingen roere, der i 1968 var vandt til at ro så lange distancer. Det medførte utrolig mange vabler i hænderne.

Efter denne sæson blev jeg nyoprykket i senior A-klassen, og Karl Erik og jeg kom nu til at deltage i forbundets træningssamlinger for landsholdet.

Der blev gået til den under vintertræningen 1968/69, nu skulle den have en or-

TDG 1968. Etapen ved Tange er slut. Vi ligger klart nr. 1.

dentlig skalle, men da vi skulle på vandet, løb jeg ind i sygdom og fik penicillin, jeg kom dårlig fra start dette forår. Karl Erik, som jeg normalt roede fra, han gav mig baghjul fra foråret af.
Jeg kom dog ovenpå igen, og ved Danmarksmesterskaberne i Næstved blev det til en bronzemedalje på 10.000 meter enerkajak.

I 1969 startede Erik Jensen (gammelnok) igen med at ro kajak i klubben, og han havde købt sig en splinterny kajak af fabrikatet Lancer. Det var blandt andet Erik Jensen, der sørgede for transporten til DM i Næstved.

Til Tour de Gudenaa september 1969 roede Karl Erik og jeg igen toerkajak, vi skulle prøve at gentage succesen fra sidste år, men det blev et forfærdelig stormvejr, og aldrig har der været et så stor frafald under løbet. Karl Erik og Jeg sank 3 gange på Mossø, og stærkt afkræftet kom vi i land og måtte udgå.

I 1970 stoppede Karl Erik rokarrieren,

han slog sig på cykelsporten og jeg fortsatte i enerkajak med hæderlige placeringer til følge. Til de Jydske Mesterskaber i Vejle roede jeg toerkajak med Torben Jensen fra Fredericia, og vi blev Jydsk Mester i 1.000 m toerkajak. Der var hård konkurrence i den bedste række senior A.

Til Tour de Gudenaa skulle jeg have roet toerkajak med Jens Hansen Næstved, men han dukkede ikke op, jeg fandt sammen med en god bekendt nemlig Svenning Jørgensen fra Silkeborg. Det blev til en 2. plads kun slået af et engelsk hold.

I sæsonen 1971 roede jeg for det meste enerkajak, hvilket jeg også gjorde til Tour de Gudenaa med en hæderlig 9. plads til følge.

I sæsonnen 1972 roede jeg toerkajak med Uffe Bykjær fra Bryggens Kajakklub, og det blev til flere gode placeringer bl.a. ved DM, hvor vi fik en 4. plads på 1.000 meteren og 10.000 meteren. Ved Tour de Gudenaa roede vi et fantastisk løb. Det var en udenlandsk toerkajak, der vandt, og vi roede lige op med Jørgen Andersen og Steen Lund Hansen fra Sundby Kajakklub.

Jørgen Andersen var meget temperamentsfuld, og han gik under øgenavnet ”knivstikkeren”, idet han engang havde truet en roer med, at han kunne få kniven. Når vi lå og skiftedes til at tage fø-

Præmiemodtagere fra afslutningsfest i 1975. Fra venstre formand Erik Christensen, den gamle formand Otto Hvid, en tilkommen formand Henrik Poulsen, Jørn Christiansen ”Monne”, jeg selv, Brian Kragh, Torben Palner, Hans Henrik Stentoft og Torben Hviid.

ringer, ville Jørgen Andersen spare på kræfterne, og det var os der skulle tage de længste træk. Hvis vi ikke makkede ret, så blev han opfarende og skældte ud.

Vi havde mange hidsige meningsudvekslinger. Det lykkedes til sidst Jørgen og Steen Lund at ro fra os, så de kom ind på 2. pladsen og vi kom ind på en hæderfuld 3. plads.

I åren 1973 og 1974 roede jeg ikke mange km., idet jeg sommerferien 1973 startede med at bygge vores eget hus, og det blev færdig til indflytning oktober 1974.

Branden

En lørdag morgen i august 1974, stod daværende formand Otto Hvid og ringede på vores dør. Han var meget forpustet – han havde kun en lunge – og han fik fremstammet. Johnny vi får nu brug for tegninger til et nyt klubhus, idet vores gamle klubhus var brændt ned.

Det sprang ud af munden på mig, hvad med kajakkerne. Otte forklarede, at de var blevet reddet ud af den brændende bygning. 2 roere fra Århus var på Gudenaa-tur, og de landede ved kajakklubben på så tidligt et tidspunkt, at de nåede at få flået kajakkerne ud på græsplænen. Det var en pyroman, der havde sat ild til kajakklubben. Han havde også brændt en skurvogn af henne på Gudenaabadet.

Det skal her indskydes, at Otto Hvid ikke længere var formand for klubben, idet Erik Christensen (kaldet maleren), var blevet valgt som ny formand for klubben. Otto Hvid havde været formand for klubben siden den blev stiftet den 16. august 1935 til han gik af i 1970 – en 35-årig periode – kun afbrudt af et enkelt år, hvor Kaj August Andersen efter nogen interne stridigheder blev valgt til formand.

Kaj August Andersen var ikke for alvor interesseret i formandsjobbet, og året efter blev Otto Hvid genvalgt. Kaj August Andersen blev senere kendt som pagajfabrikant af den kendte pagaj Liminat.

Det er nok på sin plads her at gøre rede for, hvordan Kano- og Kajakklubben Gudenaa opstod som selvstændig klub. Klubben var før stiftelsestidspunktet en underafdeling af Sejlklubben i Randers. Det var som sådan, at kajakklubben ikke følte at sejlklubbens bestyrelse varetog kano og kajakroernes interesser godt nok.

En flok kano og kajakroere drog sammen med Otto Hvid en tur op ad Gudenaaen for at finde et egnet sted, hvor de kunne få Randers kommunes tilladelse til at opføre et klubhus. Det fandt de, og der blev søgt de fornødne tilladelser, og klubben blev stiftet den 16. august 1935, og Otto Hvid blev valgt som formand.

Det er sådan jeg har fået fortalt klubbens stiftelse af Otto Hvid. Otto Hvid fik i øvrigt DKF `s hædersmedalje for sit lange virke som formand for Gudenaa.

I bestyrelsen

Jeg vil her fortælle lidt om min tid i klubbens bestyrelse. Jeg blev i 1966 valgt ind i bestyrelsen som menigt bestyrelsesmedlem. Jeg kom ret hurtigt til sammen med Otto Hvid at deltage i Jyllandskredsens repræsentantskabsmø-

der, og det var interessante ting, der skete. Man fik et godt indblik i, hvad der skete af overordnede ting i Jyllandskredsen, ligesom man fik et godt indblik i, hvad der skete i alle klubber under Jyllandskredsen.
De første år i bestyrelsen var stille og rolige, der skete ikke de store forandringer. Det var først, da vi kom hen til efteråret 1974, da formand Erik Christensen og jeg førte lange og svære forhandlinger med Randers kommune om at få en byggegrund på det gamle Gudenaabad til vores nye klubhusbyggeri.

Randers kommune havde en forestilling om, at alle vandsportsklubber i Randers, skulle samles i et nybyggeri på Dronningborg Bredning, men kommunen kunne ikke sætte en indflytningdato på. Jeg forespurgte, om der kunne gå 5 år inden projektet blev realiseret, hvilket de bekræftede, at det kunne der godt.
Jeg forklarede kommunens folk, så kunne de godt glemme alt om kajaksporten i Randers, idet vi så var en død klub. Vi var på det pågældende tidspunkt uden klublokaler og nede på et medlemsantal på ca. 35.

Efter flere og drøje forhandlinger med kommunen lykkedes det at få den omhandlede byggegrund på det gamle Gudenaabad.

Vi fik grunden på lejebasis for 30 år og en symbolsk leje på 1 kr. pr. år. I skrivende stund er leje af grunden genforhandlet med Randers kommune, og den blev givet for 20 år.

Præmisserne for leje af grunden var den: Hvis klubben ophørte, skulle grunden afleveres ryddet for bygninger til Randers kommune, eller Randers kommune skulle overtage grunden med bygningerne uden omkostninger for kommunen.

Nyt klubhus

Jeg fik tegnet et klubhus på 200 kvadratmeter, og det blev godkendt hos Teknisk Forvaltning. Herefter foretog jeg jordbundsundersøgelse med boreudstyr, som jeg lånte af ingeniør Vognsen. Det var Ingeniør Vognsen, der så lavede beregningerne på piloteringens dybde samt beregning på jernarmeringen i fundamenterne.

Det økonomiske hang sammen på følgende måde: 75.000,- kr. blev udbetalt af vores brandforsikring, 25.000,- kr. blev tildelt af tipsmidlerne, 50.000,- kr. af Randers kommune i lokaletilskud samt egenkapital 25.000,- kr. og forskellige gaver og doneringer 25.000,- kr. I alt 200.000,- kr. for 200 kvadratmeter klubhus.

Det blev taget kontakt til håndværkerne, der afgav deres tilbud. Det blev Tømrermester Per Korreborg i Vestergrave, der fik arbejdet i hovedentreprice.

Entreprenørfirmaet Bdr. Andersen udførte piloteringen, og piloteringspælene blev banket ned i dybder på 10 og 12 meter. Bdr. Andersen udførte piloteringsarbejdet uden at tjene en krone på det, det var deres gave til kajakklubben.

Under byggeperioden førte jeg tilsyn med byggeriet, og det var en rimelig overkommelig arbejdsopgave. Derudover udførte vi selv malerarbejdet.

Der var heftig byggeaktivitet gennem hele vinteren 1974-75, og byggeriet stod indflytningsklar til forårsstart og standerhejsning i april.

Det var dejligt med så gode klubfacilliteter i jubilæumsåret, hvor vi den 16. august 1975 havde 40- års jubilæum. Der blev lavet et jubilæumsskrift og jubilæet blev holdt på Hornbæk Kro.

Da jeg 1. november 1975 startede på Politiskolen i København, var jeg afskåret fra klublivet i Gudenaa. Mit ophold i København var af 3-årig varighed. Uffe Bykjær, som jeg havde roet toerkajak med, skaffede mig en bolig i København, og jeg startede op med at ro i Bryggens Kajakklub, som lå meget tæt på Politiskolen.

Da jeg efter politiskoleopholdet kom på praktisk politiarbejde i Lyngby, så var det naturligt, at jeg også startede med at ro for Lyngby Kanoklub. Her kendte jeg også mange roere i forvejen. Jeg kom til at ro toerkajak med klubbens største kajaktalent Jesper Lytzen.

Jeg roede med Jesper hele sæsonen 1977, og i forhold til, at vi ikke havde roet sammen i længere tid, klarede vi os godt. Det blev til mange gode placeringer i løbet af året.

Ved Danmarksmesterskaberne det år blev det til en 4. plads i finalen på 1.000 meter toerkajak, kun 1/10 sekund fra bronzemedaljen, som blev vundet af Svenning Jørgensen og hans makker fra Silkeborg.

Sidst på sæsonnen var der kredsmesterskaber, og der var vi blevet så gode, at vi i toerkajak over 1.000 meter slog de regerende danske mestre David Packnes og hans makker fra Holte, så vi blev kredsmester. Det var noget, der vakte vild jubel i Lyngby Kanoklub.

Det blev kun til den ene sæson i Lyngby Kanoklub, idet jeg nu skulle tilbage til København og gøre tjeneste på Københavns Politigård i Beredskabsafdelingen.

Da jeg blev færdig i beredskabsafdeling i slutningen af oktober 1978, skulle jeg tilbage til Randers, hvor jeg startede ved Randers politi den 1. november 1978.

Jeg har under hele forløbet i København været aktiv medlem af Gudenaa, og i de Københavnske klubber kunne jeg nøjes med passiv kontingentmedlemskab.

Fra sæsonen 1979 var jeg således tilbage i Gudenaa, og nu startede jeg op med en anden form for kaproning. Jeg var nu over 30 år og havde mistet lidt af sprinterhurtigheden, men der var nu kommet marathonroning på programmet i DKF.

Da de fleste af disse stævner lå på åbent vand, valgte jeg at ro disse løb i turbådsklassen. Min balance var ikke til kaproningsbåd i åbent farvand.

Fra naturens side var jeg sej og udholdende, så jeg klarede mig godt på marathondistancerne.

I perioden fra 1978 til 1990 deltog jeg i 5-10 marathonstævner om året, hvor rosæsonen altid blev afsluttet med Tour de Gudemaa.

Karen Hoff døber vores nyerhvervede toerkajak ”Thor”. Jeg står som formand og ser til, at det går rigtigt for sig.

Formand

I 1980 blev jeg valgt til formand som afløser for Henrik Poulsen, der fik arbejde og bosatte sig i københavnsområdet. Som de fleste sikkert ved, så er det et fuldtidsjob af være formand. Hvis man vil være sikker på, at en bestem opgave bliver løst, så løser man den selv. Udover de administrative opgaver var der også mange praktiske opgaver jeg påtog mig. Vedligeholdelse/ forbedringer af klubhus, reparationer efter indbrud m.v.
I 1980 var vi også arrangør af DM-marathon, et løb på 35 km, der blev roet delvis på fjorden og åen.

Det var lang tid siden klubben havde stået for så stort et arrangement, og det var forløberen for de fremtidige officielle danmarksmesterskaber i marathonroning, så vidt jeg husker, var det lige blevet gjort til et officielt DM og ikke kun et forbundsmesterskab. Der blev til lejligheden lavet en DM-trøje, som var gul med sort tryk.

I min tid som formand deltog jeg samtidig som fuldtidsroer og trænede ligeså meget, som jeg plejede. Klubben deltog også i planlægning af Tour de Gudenaa. Vi havde en repræsentant, det var som regel formanden, i Tour de Gudenaa komiteen, og der var en del mødeaktivitet. Jeg var formand i perioden fra og med 1980 til 1985, hvor jeg var fast medlem af Tour de Gudenaa komiteen.

Kaproere

I perioden fra 1977 til 1985 var der en rigtig god tilvækst af unge kaproere, som talte Brian Kragh, Rolf Nikolajsen, Peter Isager, Gert Jørgensen, Rene Vestergaard Jensen, Jens Erik Christensen, Flemming og Allan Drescher og Lars Jørgensen. Klubben var godt repræsenteret i ungdomsklassen og juniorklassen, og vi havde flere danske mestre.

Brian Kragh, Peter Isager, Allan Drescher og Lars Jørgensen klarede sig rigtig godt også som seniorer, hvor de var mellem de bedste. De klarede sig også godt til internationale stævner som NM, EM og VM

Det kan nævnes, at Brian Kragh opnåede en VM bronze i 4-kajak på 10.000 meter, og Lars Jørgensen opnåede en sølvmedalje i 1.000 m enerkajak ved junior EM, ligesom det blev til mange gode placeringer ved NM. Det var især marathonroning i toerkajak Peter Isager gjorde sig gældende, hvor han deltog i flere VM. Det var længe siden klubbens roere havde opnået så gode resultater. Vi skal helt tilbage til Karen Hoff`s guldmedalje ved OI i London og VM medaljer i 1950.

1985 var igen et jubilæumsår 50 år, og vi fik overdraget DM – marathon, forbindelse med jubilæet. Som koordinator for jubilæet blev valgt Poul Henningsen, og han var den der trak i trådene. Der blev lavet et jubilæumsskrift og arrangeret en fest.

Fra 1985 til 1990 havde vi, så vidt jeg husker 2 formænd – det var Jens Erik Christensen og Rolf Nikolajsen. Jens Erik var formand i den længste periode, men jeg kan ikke huske præcist, hvor mange år det drejede sig om.

Karen Hoff flyttede tilbage til byen i forbindelse med moderens sygdom. Da Karens moder døde i 1980, genoptog Karen roningen igen efter en længere pause. Karen blev flittig deltager til Tour de Gudenaa, ligesom hun også deltog i World Masters Games i 1989, da det blev arrangeret på Brabrand Sø. Jeg deltog selv ved omhandlede stævne i klassen 36-42 år.

Foruden kortbaneløbene, som blev afholdt på Brabrand Sø, var der også en Marathondistance, der blev arrangeret

Flere af kaproerne fra 1980. Fra højre er det Flemming Drescher, Peter Isager, John Erik Pedersen, Brian Kragh, Rene Vestergaard Jensen, Jens Erik Christensen og jeg selv som formand og aktiv kaproer.

I Holstebro, på Vandkraftsøen i 1983. Fra venstre er det Gert Jørgensen, Rolf Nikolajsen, Peter Isager, jeg selv og Brian Kragh.

af Ålborg Kajakklub. Jeg deltog på marathondistancen i 4-kajak sammen med roere fra Silkeborg heriblandt mine forhenværende konkurrenter Svenning Jørgensen og Jens Christian Sørensen – det blev til en sølvmedalje efter en ungarsk båd.

På kortbanedistancen blev det til en sølvmedalje og en guldmedalje i toerkajak over 500 m og 5.000 m. i mixklassen med fru Jans fra Dragør kajakklub. Det var kvindens alder, der var bestemmende for aldersklassen vi deltog i, og da hun var noget yngre end mig, deltog vi i aldersgruppen 30-36 år.
Medaljerne ved World Masters Games var meget eftertragtede, idet de var udført af porcelæn og lavet på den Kgl. Porcelænsfabrik i København. for mit vedkommende blev det til 1 guld, 1 sølv og 1 bronze.

I 1990 blev der valgt ny bestyrelse, og Torben Gaardsø blev valgt til ny formand, og jeg blev valgt til den nye bestyrelse, hvor jeg kom til at beklæde posten som næstformand.

Jesper og Steffen

I 1990 var også året, hvor mine 2 sønner Jesper og Steffen begyndte at ro i klubben nogenlunde samtidig. Jesper var 12 år gammel og Steffen var 19 år. Steffen roede motionsroning, og han roede kun i 3 sæsoner. Jesper startede på et ungdomshold, hvor der var et godt sammenhold. Det var et stort ungdomshold, der blev trænet af Charlotte

og Thomas Christensen, der kom fra Silkeborg, men midlertidigt var flyttet til Randers på grund af uddannelse. Thomas roede i øvrigt også toerkajak med Allan Drescher.

Ungdomsroerne deltog i flere løb i hele landet, men flere af dem faldt fra med alderen, men Martin, Jesper, Dan og Rune fortsatte op i juniorklassen. Jesper og Martin dannede på et tidspunkt par i en toerkajak.

Jesper blev rimelig god, og til handicaproning roede han flere gange lige op med Brian Kragh. Jespers bedste resultat var en sølvmedalje ved kortbane DM på Bagsværd Sø, hvor han i enerkajak over 5.000 meter blev nr. 2 efter Torsten Tranum Jensen, Holte. Torsten var Danmarks største talent, han var så god, at han som førsteårs-senior vandt bronze til VM i 1.000 meter enerkajak.

Jesper roede kaproning i perioden fra 1990 til 1996, og blev på grund af sine resultater i juniorklassen indlemmet i bruttoholdet under Team Danmark.

Da Jesper sluttede sæsonen efter Tour de Gudenaa i 1996, var han meget udtæret efter en hård sæson, og i oktober måned pådrog han sig kyssesyge i alvorlig grad. Hans immunforsvar var banket helt i bund. Der var ingen behandling for sygdommen, kroppen skulle selv bekæmpe sygdommen. Derfor tog det 1 år før Jesper var kommet til hægterne, og han havde da tabt interessen for at ro kajak.

Det år Jesper var syg, blev jeg et par gange ringet op af assisterende landstræner, der ville høre, hvornår Jesper eventuelt blev klar. Man var så fair at give ham chancen i et helt år, indtil det stod klart, at Jesper ikke vendte tilbage.

Klubhusdrømme

1990 var også året, hvor jeg påtog mig opgaven at komme med et færdigudarbejdet detailprojekt på udvidelse af klubhuset, idet vi var ved at sprænge rammerne – især med opbevaringsplads til kano og kajakker samt omklædningslokalerne.

Mit forslag gik ud på at udvide klubhuset ved at bygge ovenpå det eksisterende klubhus, hvilket klubbens medlemmer syntes god om, og det blev vedtaget på en generalforsamling.
Det første der skulle ske i sagen, var at få undersøgt, om piloteringen under klubhuset kunne bære en overetage. Jeg tog kontakt til ingeniør Vognsen, der bekræftede, at det var der ingen problemer i.

Dernæst blev der udfærdiget arbejdstegninger, som efter godkendelse af bestyrelsen, blev sendt med en byggeansøgning til Teknisk Forvaltning.

Projektet var tegnet således, at dame- og herreomklædningsrum med bad og toilet samt værkstedsrum og båderum var i stueetagen. Stor opholdsstue med køkken, bestyrelses-/møderum samt depotrum og toilet blev på 1. salen.

Der var store fordele ved at bygge en førstesals udvidelse. Der var en førsteklasses udsigt mod vest op ad Gudenaaen fra opholdsstuen, ligesom det var nemmere at tyverisikre vinduerne.

Vi fik byggetilladelse og det færdige projekt blev lagt ud i licitation til 2 tømrermester. Der var ikke stor forskel i deres priser, men det billigste lå på et fær-

digt klubhus til en pris af 500.000,- kr.
Vi skulle ikke selv lave noget. Udvidelsen af klubhuset ville blive på 160 kvadratmeter, ligesom underetagen ville blive renoveret.

Projektet led en krank skæbne, idet det blev nedstemt til en generalforsamling på grund af økonomien, man mente ikke klubben kunne klare afdragene på lånet. Der blev lavet en mindre udvidelse af båderumskapaciteten. Det blev til på den måde, at Teknisk Forvaltning havde forlangt, at vores 2 skibscontainere skulle beklædes med træ, hvis de skulle blive på stedet permanent.

Jeg lavede tegninger til det, og samtidig tegnede jeg en tilbygning på containerne, så det samlede areal under tag blev fordoblet.

Vi støbte selv soklen og lagde fodremmen på tilbygningen, og på skibscontaineren blev der boltet reglar til fastgørelse af bræddebeklædningen. Resten af arbejdet stod tømrermester Sørens Balles efterfølger for.

Ved generalforsamlingen 1993 blev der valgt ny bestyrelse, og ny formand blev Tommy Kjær. De større byggeplaner blev lagt lidt på hylden, og vi nøjedes med den mindre udvidelse af båderummet.

Klubferie

Dette år havde vi en fælles ferietur til Norge til Kajakklubben i Larvik. Jeg havde hele familien med, og vi havde været i København først, idet vi roede

Ferieturen i Larvik juli 1993.

DM marathon fra Hellerup kajakklub. Jeg roede toerkajak i turbådsklassen med Søren Jans fra Dragør, og det blev til en bronzemedalje. Steffen var dog selv kørende i egen bil, og han kørte med de øvrige fra klubben.

Da vi satte kursen fra København mod Norge via Sverige, havde vi Tove Oldam med, idet Tove havde været på familiebesøg i København.

Vi havde en god uge i Norge, men der var ikke mange solskinstimer, der var kun 1 dag solen skinnede hele dagen, ellers var det overskyet og køligt.

Vi var indkvarteret i kajakklubben, et ældre rødmalet træhus, og drikkevandet blev pumpet direkte op fra søen. Der var ikke træk og slip, men i stedet et tørkloset til tømning og nedgravning. Vi spiste og opholdt os i klubhuset, men sov i telte på arealet udenfor klubhuset.

En af de norske kajakroere arbejdede på en fiskesalatfabrik, og det nøde vi godt af, idet køleskabet altid var fyldt op med friske salater.

Ungdomsroerne Dan, Martin og Jesper stod for at tømme "lokumsspanden", og vi andre stod for madlavning, opvask og rengøring.

Vi fik roet meget på de norske søer, og vi var en enkelt tur på kysten, og det var heldigvis den dag, hvor solen skinnede.

Tommy Kjær var formand i perioden 1993 til 1999, og det var en periode med god tilgang af såvel ungdomsroere samt motionsroere. Havkajakkerne begyndte også så småt at vinde indpas i klubben.

Stemningsbillede fra ferieturen på Gardasøen.

Det kunne efterhånden også ses i båderummene, der var fyldt helt op, der var kun få pladser tilbage, som ikke var særlig attraktive, idet de befandt sig helt oppe under loftet.

Jeg deltog efterhånden ikke i så mange stævner mere, det var kun få udvalgte løb så som Paradisløbet, JM-marathon, DM-kortbane og DM-marathon i old boys klassen samt Tour de Gudenaa.

Gardasøen

I 1994 gik ferieturen til Garda Søen i Italien sammen med Erik (gammelnok) og Asta. Vi havde købt en camplet, som var noget mere komfortabelt end telt. Vi var god læsset til med 3 kajakker på taget og fuldt ferielæsset.

Vi havde Jesper og Dan med, og der blev roet mange km på søen. Det var en skøn fornemmelse at ro under sydlige himmelstrøg med masse af godt vejr. Det var noget andet end det nordlige himmelstrøg.

DM på Vandkraftsøen i Holstebro 1995.
Det gælder præmieoverrækkelse i 500 m K1 for veteranklassen 43-49 år.

1: Svenning Jørgensen
2: Johnny Schmidt
3: Per Stakroge´

Da vi begav os hjemover var det med en smut ind i Schweiz, hvor vi boede på en campingplads lige ned til Zürichsøen. Vi var der i 4 dag, ligeledes med masser af godt vejr.

Ferien 1995 og 1997 var også med Erik og Asta, og der gik turen til Østrig, hvor vi fik roet meget på søerne Zeel Am See og Skt. Wolffgang. Vejret var meget svingende i Østrig, det kunne være bagende varmt og sidst på eftermiddagen kunne det trække sammen med kraftig torden- og regnvejr. Vi fik også vandret meget i bjergene, og vi var på toppen af Kirchsteinhorn, hvor der midt om sommeren er sne- og isdækket.

Sommerferien 1996 blev holdt på Thurø, hvor jeg fik roet Thurø rundt mange gange. Midt i sommerferien valgte Skanderborg kano- og kajakklub at afholde DM-marathon. Så vi kørte en afstikker fra Thurø til Skanderborg, hvor der var mange fra klubben, der deltog.
Der var bl.a. Peter Isager, Rolf Nikolajsen , Erik Jensen og Finn Ethelberg med flere.

Der blæste en kraftig vind, som gav nogle store sidebølger, men ellers var det flot solskindsvejr. Der var 200 tilmeldte roere. Peter udgik i de store sidebølger og Rolf vandt en sølvmedalje i turbådsklassen og jeg vandt en guldmedalje i Old Boys turbådsklassen.

I 1997 roede jeg mit sidste kaproningsløb, som blev Tour de Gudenaa i turbådstoerkajak i klassen 43-49 år sammen med Ejvind Ahrendsen.

Det blæste ret kraftigt om lørdagen, og over Mossø sad Ejvind som den forreste mand i toerkajakken næsten konstant begravet i vand. Så store var bølgerne. Vi kom helskindet igennem løbet, og det blev til en sølvmedalje.

I 1999 blev Tove Oldam valgt til ny formand for klubben, og hun var formand indtil 2002. I den periode var der en stor tilgang af voksne medlemmer. Ved voksne medlemmer skal forståes medlemmer over 25 år, som ikke er tilskudsberettiget. Der kom også en stor tilgang af havkajakker.

De ”gamle kæmper”

Jeg skal ikke gøre med klog på om indsatsen for at skaffe unge medlemmer, ikke var god nok, men det er hos ungdommen, vi skal rekruttere kaproerne, hvorfor det blev en uddøende race i klubben.

Det i hvert fald en konstatering, at de sidste mange år, har klubben ikke haft resultater, som vi havde førhen. De fleste af de resultater, der blev opnået, blev opnået af de ”gamle kæmper”, der stadig kunne deres håndværk. Men de gamle kan heller ikke blive ved, og som jeg ser det, mangler vi virkelig her og nu en større ungdomsafdeling.

I slutningen af Toves formandsperiode 2001 blev der sat gang i klubbens nye byggeri, som vi i skrivende stund stadig ikke er helt færdig med.

Det blev til en ny bygning opført af sortmalet træ til opbevaring af kajakker, idet det gamle båderum, skulle renoveres og laves om til klubbens nye opholdsrum. Det gamle opholdsrum blev ombygget til herreomklædning og baderum, og køkkennichen til Sauna. I gangen blev der plads til et handicapto-

ilet.

Damerne overtog herrenes gamle omklædningsrum, og motionsrummet blev lavet om til værksted for reparation af kajakker og pagajer. Det gamle depotrum og det gamle dameomklædningsrum skal være nyt motionsrum.

I 2002 blev Susse Bøgh valgt til ny formand, og hun overtog opgaven med færdiggørelse af byggeriet. Byggeriet kom ind i en træg periode, og det skete, da "Tordenskjolds soldater" kørte træt. Det er ikke noget nyt, det er sket før i klubbens historie, og det vil garanteret ske igen.

Der er stadig ingen medlemstilgang af unge mennesker, det er et spørgsmål, om man ikke skulle prøve at lave en hvervekampagne på byens skoler, det har vi brugt før. Ligesom vi også førhen havde skoleroning i sommerferien.

I forbindelse med mit forestående jubilæum var jeg ved at ordne nogen avisudklip, som jeg endnu ikke har fået sat i scrapbøgerne.

Jeg faldt tilfældigvis over et udklip fra vores afslutningsfest oktober 1981, hvor avisen refererede fra vores handicapturnering i årets løb samt klubmesterskabet.

Det nævnes bl.a., at de hurtigste tider til Handicapturneringen 5.000 m, der blev roet af Brian Kragh på 21.05 min, og jeg opnåede den næsthurtigste tid

Fra ferieturen til St. Wolfgang i Østrig. Jesper, Mette Drescher og mig selv.

på 22.10 min. Klubmester blev Brian Kragh i tiden 23.20 min, jeg blev nr. 2 i tiden 23.30, og Rolf Nikolajsen blev nr. 3 i tiden 24.45 min.

Klubmester i juniorklassen blev Peter Isager i tiden 24.05 min og i ungdomklassen blev det Jens Erik Christensen i tiden 26.40 min.

Jeg havde helt glemt, at jeg i en alder af 33 år, havde roet på så hurtige tider. Det var et dejligt nostalgisk tilbageblik.

Jeg kom også til et avisudklip, der omhandlede Karen Hoff`s nekrolog, som begyndte således: ”Den 26/2-2000 døde Kano- og Kajakklubben Gudenaa`s æresmedlem Karen Hoff efter kort tids sygdom.

I den anledning kan jeg huske, at Lis og jeg besøgte Karen på Randers Centralsygehus, kort tid før hun døde. Vi kunne se, at Karen havde stærke smerter på grund af kræften, og hun havde bl.a. en meget kraftig hovedpine. Den sygeplejerske, der havde tilsyn med Karen, spurgte Karen, om hun ville have ”Sommerhatten”.

Det ville Karen godt, og det viste sig at være en kold fugtig klud, der blev lagt på Karens pande. Det var noget Karen havde brugt på varme sommerdage, når hun roede. Karen var ukuelig lige til det sidste.

Jeg har lige siden min start i klubben ført roprotokol, og jeg har i de 40 år roet godt 60.000 km, det nøjagtige antal km vil blive sammentalt til jubilæumsdagen.

En god hjælper

Lige ankommet til bystævne i Silkeborg 1969.

I denne historie mangler jeg at nævne rosinen i pølseenden. Der står altid en kvinde bag en mand. Det gør der også i det her tilfælde.

Jeg mødte min hustru Lis til en standerhejsningfest i Randers Roklub i april 1969. Lis var lige blevet meldt ind i Randers Dameroklub. Det var den gang at dameroklubben ikke var sammenlagt med herreroklubben.

Lis har gået utroligt meget igennem for min skyld. Det kræver sin kvinde, at være gift med en kaproer, der helst skulle på vandet 7 dage om ugen, ligesom mange – mange weekender gik med stævner. Lis tog det hele i stiv arm, sådan da, der var kun ganske få gange, Lis blev sur og sagde, ”du er gift mere med kajakklubben, end du er gift med mig”.

Lis er bare klubbens bedste stifinder, når det gælder Tour de Gudenaa. Hun kender alle de steder, hvor følgemand-

Klubbens emblem med krans.
Uddeles til medlemmer ved specielle lejligheder.
Johnny modtager dette emblem i forbindelse med udnævnelse til æresmedlem